

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Fasciculus X. Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

duplex commisit munus : operari videlicet, & custodire. Unius horum munerum est : colere terram, alterius verò benè culta custodire, per quod ipsa operis benè cœpti consummatio denotatur. Scimus: gladium Davidis, quò Goliatho caput superbum amputaverat, inter Sacra Templi asservatum esse, non fundam aut lapidem : his siquidem duobus tantummodò prostraverat, & in terram dejecerat gigantem; gladiò autem tanquam consummatæ victoriæ signò, illum penitus necavit. Christus Dominus ad descensum crucis provocatus, descendere noluit, quia gloriam, sibi à Patre dandam esse, non crederat; nisi moriens dixisset: *Consummatum est*. Nullum voluit Deus sibi offerri sacrificium, nisi sale conditum. At sal, cùm corporibus incorruptionem aspergat, symbolum perseverantiæ est; atque hinc Christus perpetuum Pacis fœdus nobiscum initurus, legatos suos misit, salis naturam induere justos, inquit: *Vos estis sal terræ*. Matthæi 5, inter hos solus infusus fuerat Judas, & hoc ea de causa, quòd licet optimè cœperit, pessimè tamen finiit, ex arbore suspensus: contra Paulus, etsi inceperit male, optimè tamen finiit. Tu ò Christiane! à Juda principium, finem à Paulo accipe, & inter hos duos media tutissimus ibis viâ, perventurus ad gloriam & coronam.

FASCICULUS X.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 39. lib. Genesis, in quo describitur Josephi Prosperitas & Tentatio, captivitas ob recusatum adulterium.

N. 8. *Considera* 1. **J**osephum ab eo momento, quò à suis fratribus fuit venditus, & patriò solò expulsus, speciali curâ à Deo exceptum esse, prout testatur S. Script. hujus cap. v. 2. *Fuitque Deus cum eo, & erat vir in cunctis prosperè agens.* Præbet ergo insigne solatium illis omnibus, qui amicorum aut parentum auxiliò dese-

deferuntur. Merito, inquit S. Chrysologus *Genti Sanctæ*, quia humana desunt, divina succurrunt, & adest Deus ipse, cui homo non erat, qui adesset, & S. Thomas in Jobum scribens ait: *Ubi deest auxilium humanum, ibi maximè adest divinum.* Medicum agit Deus, qui florem mali granati tunc colligit, & maximi æstimat, cum cadit ex arbore: sicut etiam tunc pululum aquilæ assumit nutriendum, cum è nido unguibus parentis sui abjicitur. Genesis 22. Jugulanda innocens Victimæ Isaac, omni humano destitutus auxiliò, fatalem expectabat ictum: sed hem! quanto citius divinum advolat præsidium, quò jamjam percussura manus retrahitur, & jubetur Pater ab incepta nece filii desistere. Quis non credidisset, actum esse de Jeremia, quando communi Regis & Principum Regni consensu projectus est in lacum cap. 38. At habuit citius juvantem Dei manum, quæ pectus Abdemelech Ædiopis ad commiserationem perpulit, & istò Mediente Prophetam morti subduxit. Et quis Jonam in Ventre Ceti jam tumulatum, viventibus in terra iterum comitem adjunxit, nisi solus ille, qui imperat Ventis & Mari, & omnibus, quæ in eis sunt? non ambige igitur Christiane Lector, verissimam esse S. Chrysostomi sententiam, Homil. 30. ad pop. scribentis: *Cùm ab hominibus nihil acceperimus, tunc à Deo majora recipiemus.*

Considera 2. Josephum relicto in manu femine pallio aufu- N. 59.
gentem, exemplum non satis admirandum nobis reliquisse. Cogita enim: formosum juvenem, blanditiis & minis tam fortiter tentari, nec tamen vel à longè moveri à proposito servandæ castitatis & fidelitatis, Domino suo debitæ? habere voluptatem oblatam, sed disgratiam Dominæ suæ, quin & mortem ipsam præeligere? carcerem & compedes habere oculis suis objectos, si dissentiret: & non tantum fugere nefas, sed & pallium dimittere? O nos miseros! qui hostem quærimus quandoque, & non tantum non fugimus à tergo hærentem, dum in tot peccandi occasiones tam incaute nos præcipitamus, millies à sapiente moniti Eccles. 3. *Qui amat periculum, peribit in illo.* Posuit Deus, ut docuere præcedentia, lignum in medio Paradisi, aliis arboribus teste Nyssenò quasi circumdatum & tectum, ne Protoparentes hujus ligni vetitos fructus frequenter intuentes, exponerentur malæ occasionis, & abuterentur fructu, sibi sub tam gravi pœna interdicto: ad quod periculum ut eos fallacissimus ille serpens induceret, Evam jussit, oculos attentius infigere arbori vetitæ: *Vidit igitur mulier, quòd bonum esset lignum ad vescendum, & pulchrum oculis aspectu-*
K que

que delectabile. Tum ut jam semel deceptam propinquius malæ occasioni conjungeret, persuasit: periculum mortis subesse nullum, etsi legeret fructum, ac manu gestans odorem exploraret. *Tulit ergo de fructu ejus.* O Eva malesana parens! quid agis? Ah! tetigisse, periisse est, mox enim subnectit S. Textus. *Comedit, & comedendò perdit innocentiam, incurrit mortem, sic malam occasionem non fugisse, est ipsum subiisse malum.* Centenas ejusmodi praxes cacodæmon in Evæ posteris tentat, dum teneræ juventuti persuadet, ex familiari confortio personarum disparis sexûs nihil evenire periculi. Adolescenti cuidam suggerit: innocentiam manere integram, etsi in puellam elegantem oculos conjiciat, eam in via salutet, dein manu prensam domum deducat; hæc enim meræ Urbanitatis signa esse. Ab his audacior factus adolescens, frequenter colloqui, osculari incipit, & dum hæc quoque humanitatis palliò teguntur, tandem ad illa devenitur, quæ calamo scribere vetat religiosa modestia hinc optimè cecinit recentior quidam Poëta: *Post visum risum: post risum venit ad usum; post usum tactum, post tactum venit ad actum, post actum factum: post factum pernitet actum.* Jacobus Eremita miræ sanctitatis vir, etiam miraculis celebrer, hoc ipsum serò nimis se expertum esse ingemuit: nam à scœmina cujus societatem non fugerat, ad lapsum devolutus est: adeò, ut à qua antea dæmonem ejecerat, jam pudorem infelix amator expulerit, quin & vitam ipsam. Quare Christiane Lector! quantumvis sanctus & solidus in virtute esse tibi videaris, quantumvis ciliciò loricæ locò armeris in toto corpore, flammæ (occasiones videlicet peccandi) fuge; nî malis, de tua actum esse innocentia: & erit teste S. Ambrosio lib. 2. de pœnit. *Fortitudo tua ut savilla stuppæ, & opus tuum quasi scintilla, & succendetur utrumque simul, & non erit qui extinguat.*

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 40. lib. Genes. in quo describitur Pincerna & Pistoris Regii captivitas, utriusque somnia. Josephi somniorum explicatio.

N.60. Considera I. **Q**UAM instabiles sint Aulæ mundi que totius honores atque favores: Pincerna enim regius (si Judæis fas est credere) id unicum delicti comiserat: quòd Rex in poculo suo muscam, ex incuria Ministri relictam, invenerit; Pistoris verò omne pecca-

peccatum exstitit, pilus in pane repertus: & hem! unâ horâ perdidē-
re hi duo Regis gratiam, officiorum suorum Dignitatem; nullâ ra-
tione præteritorum meritorum habitâ. Quis hoc perpendens, non
dixerit cum Petro Dam. l. 4. Epist. 6. terrenos honores & dignitates
fumum imitari, qui quô altius extollatur, eò citius etiam à levi flatu
in nihilum redeat? Lucæ 4. Diabolus Christo (in sublimem locum
deducto) dicitur in momento omnia Regna Mundi ostendisse, ut fa-
ctum hoc lecturi intelligamus: in momento temporis ea omnia præ-
terire, quæ Mundus magni æstimat, adeoque teste S. Ambrosiô in hunc
locum: *sepè honor sæculi abiit, antequam venerit.* Per merum somnium
ad regales honores olim ascenderat Josephus, dum adhuc juvenem
agebat intra paternos lares, & ecce! surrêxere illicò fratres illius, ut
fictum Regem è Throno deturbarent. Et nonne *Aula & aura* unica
tantum differunt litterâ? quid autem aurâ instabilius? & tamen his
omnibus sat cognitis, tantum desudant Christiani in acquirendo
Principum & Magnatum favore, in obtinendis *Aulæ* honoribus &
officiis: ut teste Petrô Blessensi Epist. 14. *Gloriam Martyrii mererentur*
homines illi, hæc patientes pro Christo; nunc verò evadant Martyres sæculi, per
multas tribulationes Regnum Inferni intrantes. Utinam saperent exemplò
canis illius, qui semel Dominum suum secutus ad *Aulam*: cum ab
auleicis canibus malè exceptus domum rediret, nunquam imposte-
rùm ultrâ *Aulæ Vestibulum* dominum suum sequi voluit. Utinam
tam frequentî aliorum ruinâ docti discerent, *aulæ* honores & digni-
tates croco simillimos esse, tunc primùm altius excrefcenti, quandò
pedibus calcatur. Mirabimur forsan: cur tantus evaserit Moyses, &
ad tam grandem ascenderit Dignitatis apicem, ut Deus Pharaonis vo-
cicaretur? sed dubium resolvet Josephus lib. 6. antiquit. c. 5. narrans
quòd cum aliquando Termutis Pharaonis filia venustissimum hunc
pulsionem ad regni successionem adoptatum, regali adoptasset sinui,
& Rex blandè exceptum puerum pectori applicasset, imponens ei
diadema suum: is ocius diadema è capite detractum in terram abje-
cerit indignabundus, ac teneris pedibus conculcaverit. Ex quo col-
liges exemplo, verissimum esse effatum Emiff. Serm. de ascens. *Subli-*
mabunt nos, si fuerint infra nos: honores videlicet & Dignitates Mundi.

Confidera 2. Errores commissos à duobus auleicis Pistore & Pin. N. 61.
cernâ figuram esse peccatorum illorum, quæ Theologi vocant ve-
nialia, hæc etsi pili aut mulcæ instar à nobis habeantur, damna ta-

men inferunt gravissima, de quibus audiatur Augustinus Homil. 50. in lib. 50. humil. sic asserens: *quamvis singula non lethali vulnere seriant, sicut homicidium & cetera hujusmodi, tamen omnia simul congregata velut scabies, quod plura sunt, necant, & nostrum dedecus ita exterminant, ut ab illius sponsi speciosi forma præ filiis hominum castissimis amplexibus separent, nisi medicamentum quotidiana patientia defecentur.* Hoc expertam se esse testabitur S. Catharina Senens. quæ ob unicum oculi deflexionem & durante oratione admissam distractionem, à Christo reprehensa, adeò erubuit, ut præoptaret coram toto potius confundi Mundo, quam pari reprehensione denuò affici. Perpetraverat olim David scelera duo, plane gravissima, sed veniam impunitus promeruit: at numerandò subditos non gravius quàm venialiter dicitur peccasse, rigidam tamen pœnam subire coactus est. S. Hieronymus de Paula Romana scribens testatur: eam tot lacrymâs minimam noxam venialem expiâsse, ut illa gravissimorum criminum crederetur rea. Eusebius Theodoretò teste quadraginta annis unicum evagationem mentis gravissimè luxit. Alios non paucos numerò reperire fuit, quibus risus excusior, copiosior mensa, aspectus incautior, temporis exiguum dispendium, jocosum mendacium, vel alia hujus generis minora piacula copiosas lacrymas extorserunt, meritò timentibus: se eorundem causâ gravissimis à Deo plectendos pœnis. Vis Christiane Lector nosse, quam lædendi virtutem habeat veniale peccatum? dicam: illud esse *cancerum* animæ, qui sensim sine sensu depascat gratiam, donec illam penitus enecet, dum ad mortalem culpam disponit. Dicam: illud *lepram* esse, quæ adeò defœdet animam, ut divinis oculis abominabile reddatur objectum. Dicam: *paralysin* esse, quæ motum ad pia opera impediat. Dicam: *podagram* esse, quæ cursum in via perfectionis retardet. Dicam: *asthma* esse, quod ad cœlum aspirare non sinat. Dicam denique: nihil uspiam fœdum aut horrificum inveniri, quod veniali noxâ comparetur. Alphonsus Salmeron inter celebres Theologos non postremus, multâ autoritate fretus, asserere non dubitaverat: si contingeret, quempiam sua peccata etiam levia tam enormi in specie, quâ illa clarissimè intueatus Deus, cernere, ille quantocius ruptis præcordiis præ nimio horrore sensibus & vitâ destitutus exaresceret. Lorinus S. Scripturarum Interpres maximi nominis aspectum hunc ipsis gehennæ tormentis graviolem esse contendit. Ecce Christiane Lector! quod tu instar pili æstimas, trabs est

est in oculis tantorum virorum. Planè si hīs motivīs nondum deterritus, perges: *modica spernere*, tunc cum Josepho tibi præfagio, fore: ut aliquando ex furca purgantium pœnarum suspensus, gravissimè luas.

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 41. lib. Genesis, in quo describitur somnium Pharaonis de bobus, & explicatio Josephi.

Considera: **D**u noctuque nobis obtingere, quod semel in nocte ob- N. 62.
tigitur Pharaoni: ille videbatur sibi, stare supra flumen: nos continuo supra illud stamus; quid enim tempus, quod in hoc mundo vivimus, nisi symbolum fluminis? ut unda pellit undam, ita dies trudit diem, & sicut à corrente flumine tantum habemus, quantum haurimus: ita ex annis perpetuò euntibus nihil accipimus, nisi quod in res perpetuò duraturas collocamus. Instar *bovm pinguium* illi sunt tantummodo reputandi dies, qui fuerant acquirendis meritis impensi. Nemo igitur, hortatur tam seriò S. Bernard ad Scholast. *Nemo vestrum parvi aestimet tempus, quod in Verbis consumitur otiosis. Volat verbum irrevocabile, volat tempus irremedibile, nec advertit inspiens, quid amittat. Licet fabulari aiunt, donec hora pertranseat. O! donec hora pertranseat, quam tibi ad agendam pœnitentiam, ad obtinendam veniam, ad acquirendam gratiam, ad promerendam gloriam miseratio Conditoris indulserat &c.* Si pauperi aperiretur thesaurus regius eâ conditione, ut intra horam tot exinde pecuniarum sumeret, quot posset: tali certè nec momentum unicum efflueret, quò extrahendis pecuniis non occuparet manus. Ad quid verò aliud ô Christiane! tibi Deus præsens indulset tempus, quàm ut meritoriis negotiis illud impendendò, thesaurum obtineas, in felici æternitate reponendum? Sed quot dies & menses (ut momenta taceam) fluunt frustranea? quot à tempore usûs rationis ad horam hanc, quâ ista legis, sunt perditæ horæ vanis discursibus, lusibus, jocis? quot dormiendò extra ordinatum solidumque tempus? quot comedendò & bibendò ultra necessitatem? proh dolor! hæ horæ, quæ sine numero sunt, non alia in specie comparent, quàm septem illi miserissimi, *macieque confecti boves*, quos aspicere horror fuit Pharaoni. Vestis scissuram passa reparari potest, incensa do-
K 3 mus

mus restaurari, civitas perdita recuperari, & exercitus cælus novis copiis augeri potest: at dies isti, quos in tanta copia ante oculos transiisse cernis, nullâ arte, nullô pretiô revocabis, coactus cum Poeta fateri: *Damna fleo rerum, sed plus fleo damna dierum, Rex poterit succurrere rebus, nemo diebus.* Quare epulonem divitem in sua purpura ignea sudantem, quid daturus foret pro unica horula? responderet ille, daturum se millones mille, imò totum Orbem, si sui foret juris. Quare Alexandrum M. in Throno flamifero sedentem: quanti æstimet unius quadrantis horarii jacturam? reponeret ille: triumphis omnibus & Victoriarum Pompis infinitiès majorem. Non dispar responsum audires à Neronibus, Diocletianis, Maxentiis: fore nimirum unicum etiam momentum, animæ saluti impendendum, infinitiès majoris, quàm omnes mundi dignitatès, opes, delitiæque sint valoris. Humbertô teste de 7. donis: quidam Religiosus horrendô ejulatu excitatus, causam illius ut inquisivit, responso tulit: adeste ex damnatis animabus unam, quæ nihil magis cum innumeris aliis, in Inferno detentis, defleat, quàm temporis jacturam. ô tremenda cogitatio, quæ damnatos continuò occupat! *tempus non erit amplius.* Apocal. 10. Non erit amplius vel unicum momentum, quô pœniteat pœnitenda, ut vel unica cum Petro guttula lacrymarum fundatur, aut vel semel tantum tundatur cum publicano pectus. Ah! fuit tempus. quando tam facilî negotiô dabatur copia merendi cœlum, assequendi æternam felicitatem. Fuit tempus, quando auditum à nobis, *nunc tempus acceptabile, nunc dies salutis.* Quando vidimus, sedere pro tribunalibus confessarios, benignâ aure nostra audituros peccata, & cum modicâ pœnitentia æternum ignem commutatuos. Fuit tempus: quando sine famæ honorisque nostri dispendio bona aliis per nefas ablata reddere voluimus. Fuit tempus, quô sine fortunarum nostrarum gravî jactura succurrere potuimus tot egentibus, & fores nostras incassum pulsantibus. Fuit tempus: quô unicô pœnitentiæ actu lucrari potuimus, quot nunc innumeris non possumus. Verbô: *Transit messis, finita est aestas, & nos salvati non sumus.* Jerem. c. 8. Ut tota mellis latet in virtute seminis, sic tota æternitas in quovis momento temporis. *Ergo dum tempus habemus, operemur bonum.* Operentur bonum, emendô per pœnitentiam peccatorum veniam, per patientiam in adversis coronam, per labores pro gloria Dei susceptos quietem, per eleemosinas æternas opes, per jejunia angelicas dapes, per sen-

suum

suam mortificationem cœlitum voluptates, per terrenarum rerum omnium contemptum Olympi Regnum, patiamur cum Josepho hîc carceres, ut assequamur ibi libertatem filiorum Dei.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 42. lib. Genes. in quo describitur primus Israëlitarum adventus apud Josephum in Ægyptio, illorum agnitio & tentatio.

Considera: **Q**UOD etsi commune doceat Proverbium: *Honores mutare mores, sed raro in meliores:* adeo ut nihil frequentius sit hominibus, ad magnas dignitates evectis; non tantum extraneos, sed etiam agnatos vilioris conditionis homines spernere; Josephus tamen in Pro-Regem Ægypti assumptus, fratres suos vulgari habitu amictos, & frumentum instar pauperum empturos, neutiquam despexit. Quò actu humilitati regii Vatis prælusit, qui in generum Saulis assumptus, non assumpsit sibi cornua, sed oculos ad natales paternamque domum deflectens dixit 1. Reg. 18. *Quis ego sum? aut qua est vita mea? aut cognatio patris mei in Israël, ut fiam Gener Regis? Quin imò in successorem Saulis jam unctus, abjectissimi officii, quò olimungebatur, tam parum puduit meminisse, ut plenò exclamaret ore Psal. 77. Et elegit David servum suum, & sustulit eum de gregibus ovium &c. Moyses totius Israeliticæ plebis Dux à Deo creatus, eandem Virgam, quâ quondam oves rexerat, sceptri locò habuit, ut quantò major sibi videretur, mirabilia operandò per Virgam illam, tantò demissius se gereret ob illius aspectum, qui in memoriam illi reduceret vilissimum pastoris munus. Christus Dòminus eò momentò, quò Petro detulit claves universæ Ecclesiæ, Parentis ejus fecit mentionem Joan. 21. ne Petrus videretur occasionem nactus esse, obliviscendi pauperum & humilium suorum parentum. Benedictus XI. ex infimo genere natus: cum Proceres Romani Matrem ejus pretiosis vestibûs ornatam adducerent, omne filialis affectûs signum eidem denegavit, asserens: suam Matrem ejusmodi vestibûs nunquam fuisse usam: suis ergo induta vestibûs compareat, omnem à Papa filio habitura honorem. Taceo Sixtum V. obscuris pariter natalibûs ortum, per jocum dicere solitum: se natum esse in domo illustrissima: illam siquidem solis lumine per mille scissuras & rimas immisso posse illustrari. Quid refe-*

referam de ipso Salvatore Mundi Regum Rege & Domino Dominantium? audiatur auctor imperfecti operis de illo sic discurrens: *Homo si ex humili generatur, & Deo prestante ascenderit, erubescit generationem suam audire, & Christus adhuc gloriatur, fratres suos dicendò, sedens in Majestate &c.*

N.64. Considera 2. Non disparibus verbis, quibus Ruben fratres suos v. 22. cit. capitis allocutus fuerat, inquit: *Nunquid non dixi vobis, nolite peccare in puerum, & non audistis me &c.* conscientiam quemlibet peccatorem in Inferno alloqui. dicit illa, quoties monui: claudere oculos ab objectis turpibus, sciens oculos esse scopulos, & non audisti me? quoties clamavi: redde bona injustè parta; non enim remittitur peccatum, nisi restituatur ablatum, & non audisti me? quoties tibi inculcavi: abjice malam blasphemandi consuetudinem, qui enim blasphemaverit in Spiritum Sanctum, non habebit remissionem in aeternum, & de his & de aliis innumeris admonitus, non audisti me? idcirco venit super te tribulatio ista, aeternum ferenda: Unicuique ait S. Bernardus lib. de conscientia. c.9. *liber est conscientia, & ad hunc librum discutiendum & emendandum alii libri sunt inventi: anima verò cum de corpore egreditur, nullum alium librum conscientia secum poterit portare, atque in illo agnoscere, quò debet ire, vel quod recipere.* Cain Alcuinò teste adeò graviter ferebat exilium ob culpam suam tam abominabile sibi redditum, ut vitam penitus sibi ablatam cupiens, in has eruperit voces Genes 4. *Ecce ejicis me à facie tua &c. quicumque invenerit me, occidet me.* Denotasse ergo hæc verba ingens mortis desiderium, ait præfatus author interrogat. 89. ut velut compendio mortis cruciatus evaderet præsentem, quos longè ipsam morte duriores crediderat esse. Erant cruciatus illi malæ conscientia, quæ Cainum afficiebant non tantum temporali in exilio, quod tunc patiebatur: sed in aeterno, quod modò patitur, stimuli & angores, omnibus Tyrannorum tormentis & morte ipsam crudeliores. Quantis quæso angustiis fataliter vulneratus Saul premebatur, quando ab obvio amalecita occidi cupiit 2. Reg. 1. ratus, mortem sibi levamini futuram, at causam angustiarum si inquiras: invenies: hanc non fuisse hostilem exercitum appropinquantem ei, sed crimina, quæ ei conscientia, omni crudelior hoste, objecerat: nam Abulensis verba Saulis ex Hebræo sic legit: *quia tenent me ora vestimenti sacerdotalis.* q. d. recogito horrendum illud sacrilegium, quò Deo Justitiæque olim injurius, octoginta quinque Sacerdotes Domini jusseram necari: hic tor

tor

tor menti meæ obversans adeò vitam mihi detestabilem reddit, ut felicem me faceres ô Amalecita! si faceres me mori. Et hæ sunt proh dolor! quærelæ, quas singulis horis centiès nunc forsan repetit miserimus iste Rex, non tot tormenti ab omnibus Inferni flammis passurus, quàm à stimulo sauciatae conscientiaè patiatur. Philosophus Cordubensis Epist. 97. Hanc veritatem cæteroquin infidelis habuit satis perspectam, *prima inquires, & pœna maxima est peccantium peccasse, nec ullum scelus impunitum est, quoniam sceleris in scelere supplicium est.*

FASCICULUS XI.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 43. lib. Genes. in quo describitur secundus fratrum adventus cum Benjamin fratre natu minimo, Josephi erga eos, & specialiter erga fratrem uterinum exercita humanitas.

Considera 1. **C**hristum Dominum non Ægypti tantum, sed uni-^{N.65.}versæ Terræ Salvatorem haud aliter se gerere erga peccatores, per pœnitentiam ad se conversos, quàm Joseph Salvator Ægypti se gesserat erga fratres suos, ante se in genua prostratos: ut enim ille non negavit negatam sibi à fratribus charitatem, & non retinuit injurias sibi ab illis illatas; ita Christus, cum peccatores per sincerum propositum & prævium dolorem confessionemque ritè peractam ad se conversos, & pro obtinenda venia supplices videt; illicò Sacerdotibus Ministris suis imperat: ut, quos traditâ sibi autoritate à peccatis absolvissent, reficiant pane Eucharisticò. Lauda igitur infinitam Salvatoris tui clementiam & liberalitatem Christiane! & dic cum Thoma Kempensi lib. de Incarnat. *O ineffabilis Misericordia tua Domine! qua super id, quod excogitari possit, declarata est: nam nescientes te sollicitè quasiisti, deserentes te non deseruisti, peccantibus benignissimè indulgisti, aversis à te viam ostendisti aternæ Salutis? si tam pius*

L

es